

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **L. K.**, nar. X, evidenční číslo X, státní příslušnost X, t. č. neznámého místa pobytu, zastoupen opatrovníkem - Asociací pro právní otázky imigrace, P.O.BOX 23, Karolínská 654/2, 486 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2016, č.j. OAM-209/ZA-ZA11-ZA15-2016, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o**:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána jako nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Součástí výroku rozhodnutí je i konstatování, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanovují kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských

států (dále jen „nařízení č. 604/2013“ nebo „dublinké nařízení“), je Belgické království.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí žádné z kritérií pro stanovení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 8 – 15 dublinkého nařízení. V takovém případě žalovaný vyšel z dikce čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení, stanovujícího mezinárodní příslušnost státu v případě nemožnosti aplikace žádného z výše uvedených článků v tom smyslu, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný sejmul žalobci otisky prstů a tyto zaslal do systému EURODAC, když následně zjistil, že žádost o mezinárodní ochranu byla žalobcem podána v Belgickém království.

V žalobě žalobce namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech, má za to, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, článku 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 dublinkého nařízení, neboť nedostatečně zvážil aplikaci těchto ustanovení. S předáním do Belgie nesouhlasí a namítá, že jen Česká republika (dále jen „ČR“) je schopna mu zajistit zdravotní péči odpovídající jeho závažnému zdravotnímu postižení. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí a odkázal na obsah správního spisu s tím, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by odporovaly použití ustanovení § 25 písm. i) ve vztahu k ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. S žalobní námitkou ohledně zajištění zdravotní péče toliko ze strany ČR nesouhlasí jednak proto, že žalobce vůbec neuvedl zdravotní stav jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu, natož že by ho spojoval výhradně s léčbou v ČR a jednak zdravotní péči odpovídající jeho zdravotnímu stavu mu může poskytnout i Belgie, která mu již tuto péči v minulosti poskytla (zde odkázal na stranu 2 Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 3. 2016). Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 4. 5. 2016, č. j. 2 Az 14/2016-17 žalobě nepřiznal odkladný účinek a dalším usnesením ze dne 14. 7. 2016, č.j. 2 Az 14/2016-31, které nabylo právní moci dne 11. 12. 2016, věc postoupil Krajskému soudu v Hradci Králové jako soudu místně příslušnému. Usnesením ze dne 26. 10. 2016, č. j. 2 Az 14/2016-47, které nabylo právní moci dne 4. 11. 2016, Městský soud v Praze žalobci ustanovil opatrovníka (z důvodu neznámého pobytu žalobce).

Krajskému soudu v Hradci Králové byl spis postoupen k vyřízení dne 21. 2. 2017.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu opatrovníka žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu Krajského soudu v Hradci Králové žalobce, resp. jeho opatrovník nevyjádřil ve stanovené lhůtě (do 22. 3. 2017) s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného

ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 2. 3. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, stejného dne s ním byl proveden i ústní pohovor, v nichž uvedl, že ze své vlasti vycestoval kamionem přes Polskou republiku. Do Prahy, kde žije jeho družka, přijel dne 3. 4. 2015. Po třech měsících odjel do Belgie, protože mu řekli, že ČR nedává azyl a on potřeboval nějaké doklady. V Belgii v červenci 2015 opakovaně požádal o mezinárodní ochranu (předtím již v roce 2000, obdržel negativní rozhodnutí), v říjnu téhož roku se vrátil zpět do ČR. Snažil se pro pobyt v ČR zajistit doklady, ale měl s tím potíže (v ČR již pobýval v letech 2006-2013, v roce 2013 dostal správní vyhoštění). Sociální pracovníci a právníci z Organizace pro pomoc uprchlíkům mu poradili, aby zde požádal o mezinárodní ochranu. Na Ukrajinu se vrátit nechce, na začátku války tam byl unesen a mučen. Zmrzačili mu ruce a nohy, jeho dům Čečenci vyhodili do povětří. Výbuchem byl zraněn, po dvouměsíčním pobytu v soukromé nemocnici mu kamarádi zařídili odjezd z Ukrajiny. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že trpí hepatitidou typu C, chronickou bronchitidou a polyartritidou. Dal správnímu orgánu souhlas k nahlédnutí do své zdravotní dokumentace. Totožnost žalobce vzal žalovaný za prokázanou z čestného prohlášení žalobce učiněného dne 2. 3. 2016. Žalobce nedisponoval žádnými doklady, které by jeho totožnost osvědčovaly.

Ve správním spise je dále založena listina – záznam o výsledku porovnání otisku prstů ze systému EURODAC se zjištěním, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Belgii; žádost ČR ze dne 14. 3. 2016 adresovaná Belgickému království o přijetí žalobce zpět na své území a převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu; odpověď Belgického království ze dne 21. 3. 2016 o uznání příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není důvodná.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8-15 a dospěl k závěru, že v případě žalobce je třeba aplikovat článek 3 odst. 2 citovaného nařízení.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií

stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení). V čl. 3 odst. 2 je dále stanoveno, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný **první členský stát, ve kterém byla žádost podána**. V čl. 3 odst. 2 druhém pododstavci je uvedeno, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat článek 3 odst. 2 dublinského nařízení, který upravuje situaci, kdy na posuzovanou věc nedopadá žádné z kritérií uvedených v dublinském nařízení pro stanovení mezinárodní příslušnosti státu pro rozhodování žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany žalobce (jakožto státního příslušníka z tzv. třetí země). Pro stručnost si krajský soud na tomto místě dovoluje odkázat na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, pokud jde o jednotlivá kritéria dublinského nařízení a vypořádání se s nimi při stanovování státu mezinárodně příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Takovýto odkaz ostatně umožňuje i konstantní soudní judikatura, za všechny např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého: *...„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Žalovaný v posuzované věci postupoval zcela správně, když nejprve lustroval žalobce v systému EURODAC (za pomoci otisku prstu žalobce) a tím bylo bezpochyby prokázáno, že žalobce již o poskytnutí mezinárodní ochrany žádal dříve, když prvně byla jeho žádost podána v Belgii. Žalovaný proto postupoval souladně s § 25 písm. i) zákona o azylu, když řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu nepřijatelnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu zastavil a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti je v souladu s výše citovanými články dublinského nařízení Belgické království.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný uvedenou skutečností zabýval. Konstatoval, že Belgické království je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Belgické království je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie a žalobci v Belgickém království nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Belgickém království. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Belgického království.

K postupu dle článku 17 dublinského nařízení („Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“) krajský soud konstatuje, že citované ustanovení představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv jeho povinnost, užití tohoto institutu se odvíjí od volné úvahy správního orgánu a není vynutitelné.

Nutno dodat, že žalobce ve své žalobě, kromě obecné námitky, že žalovaný nezvážil aplikaci ustanovení článku 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 dublinského nařízení ničeho konkrétního neuvedl. Soud, který je vázán dispoziční zásadou imanentní soudnímu přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví, nemůže za žalobce v tomto směru ničeho domýšlet a je tak nucen konstatovat nedůvodnost žalobcem vzneseného žalobního bodu uvedeného a vypořádaného výše. Ke stručné žalobní námitce, že jen ČR je schopna zajistit žalobci zdravotní péči, soud potvrzuje, že žalobce kromě popisu svého zdravotního stavu včetně souhlasu s nahlédnutím do jeho zdravotní dokumentace neuvedl, že žádost o mezinárodní ochranu v ČR podal z důvodu svého zdravotního stavu a naléhavosti léčby zde. Ostatně, léčil se již v Belgii (navštívil tam lékaře, dostal léky, absolvoval masáže) a není důvod domnívat se, proč by tam v případné léčbě nemohl pokračovat.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný

k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. březen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně